

Hoofdstuk 1

‘Ik heb altijd al willen terugkomen, maar ik baal er wel van dat het zo moet,’ zegt Lou met een ondeugende blik in z’n donkere ogen.

‘Word ik eindelijk door twee mannen naar bed gebracht, kan ik er niets meer mee!’

Ondanks de situatie verbijst Mickey een grijns. De zelfspot van haar beste vriend, die zojuist door twee ambulancebroeders op een brancard het huurhuis aan de rand van Alvor wordt binnengedragen, zorgt voor een dubbel gevoel. Ze is blij dat hij nog de energie heeft om grapjes te maken maar de reden waarvoor ze hier zijn, is verre van grappig. Ze ziet hoe Lou’s echtgenoot Edwin druk aan het redderen slaat om te verbergen hoe emotioneel hij wordt van Lou’s opmerking.

De twee verpleegkundigen installeren Lou snel en vaardig in het brede bed bij de openslaande deuren naar het balkon. De grote slaapkamer waar Lou samen met Edwin de komende tijd zal verblijven, ligt op de eerste verdieping van een nieuwe, strak vormgegeven villa, op een paar honderd meter van de kust. Vanaf het balkon is over andere huizen heen in de verte nog een glimp van de Atlantische Oceaan te zien.

Mickey doet een stap opzij om de twee mannen te laten passeren als ze een paar tellen later klaar zijn om te vertrekken.

‘Obrigada’.

‘De nada. Boa sorte.’

De mannen zeggen het drietal gedag en dan zijn ze onder elkaar.

‘Waar is die champagne die ik heb besteld? Kom, Edwin, haal de fles en glazen voor we hier van de dorst omkomen. Elvira zou zorgen dat er een fles voor ons koud stond.’

Lou’s stem klinkt geforceerd vrolijk, maar Edwin krijgt het voor elkaar z’n echtgenoot toe te lachen.

‘Ik ga er onmiddellijk naar op zoek.’

‘Fijn, schat, ga jij die bubbels maar gauw halen!’

Lou klopt op de matras naast zich en wenkt Mickey, die nog steeds bij de deur staat.

‘Kom hier, lieverd en sjeer me wat hoger, dan kan ik zo meteen tenminste drinken zonder dat alles in m’n kraag loopt.’

Mickey wacht tot Edwin de kamer uit is om de gewenste champagne te halen en buigt zich dan over Lou heen om hem gehoorzaam omhoog te hijsen. Ze is er de laatste maanden behoorlijk handig in geworden. Vond ze dit een half jaar geleden allemaal nog maar eng, onwennig en zelfs ongemakkelijk, nu draait ze op het terrein van verzorging nergens haar hand meer voor om.

Thuis, in Rotterdam, heeft ze een tijdje met iemand van de Thuiszorg opgetrokken om te leren hoe ze zieke en bedlegerige patiënten kan helpen en inmiddels zou ze zo de zorg in kunnen als ze ooit van carrière zou willen veranderen. Niet dat ze dat van plan is. Het is heel iets anders om voor een goede vriend te zorgen dan voor wildvreemden, daar is ze van overtuigd.

‘Ah de sjampie!’

Lou heeft Edwin al ontdekt, die met drie glazen en een fles champagne de slaapkamer weer in komt.

‘Kom hier, scheet, en schenk die glazen vol,’ commandeert hij.

‘We hebben iets te vieren tenslotte, we zijn hier toch maar mooi terecht gekomen!’

Mickey merkt dat Edwin er slechts met heel veel moeite in slaagt te blijven glimlachen. De hand, die de fragiele glazen beet heeft, trilt behoorlijk bij Lou’s opmerking en snel komt ze tussenbeide.

‘Geef mij die fles maar, Ed, ga jij maar lekker naast Lou zitten.’

Ze grist de champagne uit Edwins hand en verwijdert snel en handig het ijzerdraad, waarna ze zonder ook maar een druppel te morsen de kurk laat ontsnappen.

‘Hier lieverd, die is voor jou,’ ze legt de kurk op Lou’s hand en sluit z’n vingers eromheen, waarna ze de drie glazen vol schenkt.

‘Op het leven!’ zegt Lou direct, ‘en op de liefde natuurlijk!’

‘Op ons,’ zegt Edwin schor en Mickey sluit zich hier volledig bij aan.

Zodra Lou het glas leeg heeft, maakt hij een wegzuivend gebaar naar Edwin en Mickey.

‘Gaan jullie nu maar de rest van het huis en de omgeving verkennen, dan hebben jullie ook iets te doen, terwijl ik een dutje doe.’

‘Ben je erg moe?’

Edwin buigt zich onmiddellijk bezorgd naar hem toe.

‘Welnee scheet, niet erger dan anders, maar het was nogal een reis, nietwaar? Ik wil gewoon even uitrusten, dan ben ik straks weer op en top en wil ik alles horen wat jullie hebben ontdekt, oké? Hup, niet zo treuzelen, ga nu maar, ik ga nergens heen hoor, als je daar bang voor bent.’

Mickey ziet dat Edwin nog iets wil zeggen, misschien zelfs wel wil blijven, maar als ze Lou’s blik opvangt, loopt ze om het bed heen en pakt Edwins hand.

‘Kom, Ed, we laten Lou even rusten. We blijven in de buurt, dus als je ons nodig hebt, hoef je alleen maar te gillen,’ zegt ze over haar schouder naar Lou.

‘Da’s goed lieverd, maar ik denk dat ik zo in slaap val, dus je hoort me hooguit snurken.’

‘Als je dat dan maar zachtjes doet, ik wil niet dat de burens gelijk komen klagen over geluidsoverlast.’

Ze steekt plagend haar tong naar hem uit en krijgt als reactie een dankbare glimlach.

Edwin buigt zich nog even over zijn partner heen om hem een zoen te geven en dan volgt hij haar met lichte tegenzin naar de grote woonkamer annex open keuken op de begane grond.

Vanuit deze ruimte komen ze direct in de tuin, waar ze een terras aantreffen met een glazen tafel waar vier comfortabele rotan stoelen omheen staan. Iets verderop is een langwerpige zwembad, omringd door tegels, waar een aantal ligstoelen op staan.

‘Wat denk jij, was hij vermoeder dan anders?’ vraagt Edwin direct als ze gaan zitten.

Mickey schudt haar hoofd en strekt haar benen terwijl ze zich behaaglijk in de dikke kussens nestelt.

‘Nee, volgens mij niet. Het is puur de reis, we zijn al vroeg vertrokken tenslotte. Hij is niet ...